

TWEEDE NOTA VAN WIJZIGINGEN

(Ingezonden 25 september 1972)

Nr. 8

(De vroegere stukken zijn gedrukt in de zittingen 1968-1969, 1970-1971 en 1971-1972.)

A

Artikel I wordt gelezen:

In artikel 13, tweede lid, van de Warenwet (Stb. 1935, 793) wordt in plaats van „f 2” gelezen „f 25” en in plaats van „f 80” „f 1000”.

B

Artikel II wordt gelezen:

Deze wet treedt in werking met ingang van 1 januari 1973.

Toelichting

Naar aanleiding van het mondeling overleg met de bijzondere commissie van de Tweede Kamer, in welke handen het onderhavige wetsontwerp nr. 9980 is gesteld, is artikel I zodanig gewijzigd, dat in artikel 13, tweede lid, van de Warenwet (Stb. 1935, 793) een minimum- en een maximumbedrag van het warenwettrecht blijft gehandhaafd.

Het minimum is thans gesteld op f 25 en het maximum op f 1000.

Bij de bepaling van het maximumbedrag is rekening gehouden met de volgende factoren:

1. de kostenstijgingen, welke sinds 1950 bij de keuringsdiensten van waren zijn opgetreden en in de eerstvolgende jaren naar verwachting nog zullen optreden;
2. een bijdrage van de aan het warenwettrecht onderworpen bedrijven tot maximaal 50 pct. van de kosten van genoemde diensten;
3. het streven een meer gespreide verdeling te verkrijgen over alle aan het warenwettrecht onderworpen bedrijven van het gezamenlijk aandeel van die bedrijven in de onder 2 bedoelde kosten.

Gezien deze factoren zal naar verwachting voor het jaar 1973 kunnen worden volstaan met een warenwettrecht, dat zich beweegt tussen de tariefgrenzen van f 25 en omstreeks f 500. Dit laatste bedrag zal slechts gelden voor een paar zeer grote bedrijven.

Overleg tussen de ondergetekenden en de Ministers van Financiën en van Binnenlandse Zaken heeft tot de conclusie geleid, dat het doel, dat blijkens de memorie van toelichting mede met het wetsontwerp wordt beoogd, namelijk toerekening van het rijksaandeel in de kosten van de keuringsdiensten aan het bedrijfsleven moet worden gehandhaafd. Het kostenaandeel, dat het bedrijfsleven van de totale kosten van de keuringsdiensten voor zijn rekening neemt, stijgt daardoor van het gedurende de laatste jaren gebruikelijke aandeel van rond 25 pct. tot 50 pct. De ondergetekenden zijn zich ervan bewust, dat hierdoor een hogere last op het bedrijfsleven wordt gelegd, maar zijn van mening, dat dit onder de huidige omstandigheden niet is te vermijden. Hierbij kan worden opgemerkt, dat in vroegere jaren het aandeel van het bedrijfsleven ook reeds rond 50 pct. heeft bedragen, zoals blijkt uit de tabel op blz. 4 van de memorie van antwoord. Mede doordat de heffingen sedert 1 januari 1967 niet meer zijn aangepast aan de gestegen kosten van de keuringsdiensten, zijn zij in de zeventiger jaren in sterke mate achter gebleven.

Ten einde de heffing van het warenwetrecht over het jaar 1973 op de verhoging van het maximumbedrag te kunnen afstemmen, hetgeen uiteraard om budgettaire redenen wenselijk is, is in artikel II van het wetsontwerp bepaald, dat de wet in werking treedt met ingang van 1 januari 1973.

De ondergetekenden herinneren er voorts aan, dat zij aan het slot van de memorie van toelichting hebben medegedeeld, dat werd onderzocht of in de toekomst een geheel andere regeling van de heffing van het warenwetrecht zou kunnen worden ingevoerd.

Hierbij wordt thans gedacht aan een koppeling van het recht aan de omzet van bepaalde ondernemers, voor zover deze voor heffing van het 4 pct.-tarief van de b.t.w. in aanmerking komt. Voor een dergelijke wijziging van het heffingssysteem, dat in interdepartementaal verband wordt bestudeerd, zal een verdere wijziging van de Warenwet noodzakelijk zijn.

Het onderzoek is thans zo ver gevorderd, dat de ondergetekenden er op vertrouwen, dat de nieuwe regeling, die een meer billijke wijze van verdeling der lasten over het bedrijfsleven zal inhouden, op 1 januari 1974 in werking zal kunnen treden.

Ten slotte zij er op gewezen, dat het aandeel van de gemeenten c.q. provincies in de kosten van de keuringsdiensten berust op de in de Warenwet neergelegde kostenverdeling tussen het Rijk enerzijds en de gemeenten c.q. provincies anderzijds. Ook de vraag of deze kostenverdeling in de huidige vorm dient te worden gehandhaafd dan wel of de wet ook op dit punt dient te worden gewijzigd, is in beschouwing genomen. Het antwoord op deze vraag hangt nauw samen met het uiteindelijk door het bedrijfsleven te betalen aandeel in de kosten van de keuringsdiensten.

*De Minister van Volksgezondheid
en Milieuhygiëne,*

L. B. J. STUYT.

De Minister van Landbouw en Visserij,

P. J. LARDINOIS.

De Staatssecretaris van Economische Zaken,

J. OOSTENBRINK.